Αυτοπαρουσιαστικό κείμενο ομάδας Κακοτεχνικών

Η ομάδα των κακοτεχνικών υπάρχει εδώ και 4 χρόνια και μπαίνοντας στον 5°, νιώθουμε την ανάγκη να μιλήσουμε για κάποια πράματα που μας απασχόλησαν κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου.

Αρχικά, η ομάδα φτιάχτηκε απ' τη βαθειά -και σε πολλές περιπτώσεις ανομολόγητη- ανάγκη μας να βγούμε έξω απ' τις παρανοημένες και ανυπόφορες ταχύτητες της πόλης, καθώς και από μια ενδόμυχη επιθυμία να βρεθούμε σε απελευθερωμένους* -όσο γίνεται- χώρους και χρόνους για να απολαύσουμε το δημιουργικό *τίποτα*.

*απελευθερωμένους είτε από την ιεραρχική σχέση αυθεντίας-παθητικού δέκτη, είτε από τη χρηματική συναλλαγή και τους αναπόφευκτους περιορισμούς της, είτε από οποιαδήποτε σχέση επιβολής και οποιαδήποτε διαμεσολάβηση γενικώς.

Στην πορεία, προέκυπταν συζητήσεις μεταξύ του κόσμου που βρισκόμασταν -είτε τακτικά, είτε πιο άτακτα- στις συναντήσεις των κακοτεχνικών, σχετικά με θέματα που άπτονται άμεσα της ενασχόλησης με τη ζωγραφική, με ένα τρόπο όμως που αρνιόταν να δεχτεί την οποιαδήποτε σύμβαση για το τι είναι σωστό και λάθος. Με ένα τρόπο, που στην ουσία ακύρωνε αυτό το δίπολο (σωστού-λάθους) και προσπαθούσε να εξερευνήσει τη φαντασία και τη δημιουργικότητα, ως ακατέργαστες ύλες που πηγάζουν απ' την έμπνευση του κάθε ατόμου, αλλά και ως συλλογικό αποτέλεσμα μέσα από -ας πούμε- συλλογικές ζωγραφικές ιδέες και δραστηριότητες.

Και επειδή έγινε λόγος για «φαντασία» και «δημιουργικότητα», είναι ξεκάθαρο μέσα μας ότι η αισθητική της μάζας, βρίσκεται εδώ, για να τις βιάζει, να τις πνίγει και εν τέλει να τις επανοηματοδοτεί, προς όφελός της, διαιωνίζοντας την κυρίαρχη θέση της στις ζωές μας, ξεπλένοντας τα μυαλά μας από οποιαδήποτε ένσταση (αισθητική/ηθική/ιδεολογική/πολιτική κλπ). Ο αισθητικός οχετός του mainstream πολιτισμού της εποχής μας «έχει έρθει για να μείνει» και να μας ορίσει τι είναι όμορφο, τι άσχημο, τι πρέπει, τι δεν πρέπει κλπ..

[«Τι είναι τέχνη;»

Γενικώς, βλέπουμε παντού γύρω μας, μια μοναδική αλήθεια που σχετίζεται με την κυρίαρχη απάντηση σε αυτό το ερώτημα. Από αυτή τη σκοπιά λοιπόν (του κυρίαρχου στα πράματα), ως τέχνη, μπορεί να χαρακτηριστεί -σε γενικές γραμμές- οτιδήποτε «εναρμονίζεται» με την ιδεολογική ευταξία του κοινωνικού σώματος, με άλλα λόγια οτιδήποτε δε διαταράσσει το κοινωνικά «ορθό». Γι' αυτο στο μεσαίωνα βασανίζανε ανθρώπους μέχρι θανάτου (στο μεσαίωνα μόνο ε, μην μπερδευτεί κανείς και γενικεύσει..), γι' αυτό οι ναζί καίγανε βιβλιοθήκες ολόκληρες, γι' αυτό η χούντα επέβαλε λογοκρισία στα «αιρετικά» και «βλάσφημα» έργα, γι' αυτό ένα παράνομο γκράφιτι «δεν μπορεί» να είναι τέχνη, γι' αυτό μια επεξεργασμένη εικόνα που 'χει ένα κώλο στα μούτρα ενός βασιλιά «δεν μπορεί» να είναι τέχνη, γι' αυτό κυνηγήθηκε νομικά ο παστίτσιος ΚΛΠ.

Και κάπου εκεί, ανάμεσα σε όλα αυτά (και σε άλλα τόσα), βρίσκει ένα μικρό χώρο να στριμωχτεί το «μεταμοντέρνο», το οποίο με μια τελείως μερική κριτική πάνω στα καλλιτεχνικά -και όχι μόνο- πράγματα, αποδομεί εκ του ασφαλούς κάποιες φόρμες, αφήνοντας εκτός κριτικής όλο το πλαίσιο που τις εμπεριέχει. Και ο «θεατής» στέκεται και χαζεύει (συνήθως με τις ώρες) έναν άνθρωπο

ντυμένο άλογο, να προσπαθεί να γαμηθεί με μια λεκάνη τουαλέτας, καθώς απ' τα ηχεία παίζει κλασική μουσική.]

Με τον καιρό λοιπόν, αποδομήθηκε ολοκληρωτικά στα κεφάλια μας το «μα δεν μπορώ να τραβήξω ούτε μια ίσια γραμμή» (άρα «δεν ξέρω να ζωγραφίζω»), το οποίο ξεκινάει απ' τον τρόπο που είτε το σχολείο, είτε η οικογένεια, είτε και τα δύο μαζί, μας εκπαιδεύουν πάνω στο πώς να (μην!) εκφράζουμε αυτά που αισθανόμαστε.

Συμπερασματικά, διαπιστώνουμε λοιπόν το εξής: ότι μπορούμε να φανταζόμαστε και να 'μαστε δημιουργικοί ανά πάσα στιγμή. Την ώρα που σαπίζουμε στο 8ωρο, στα πηγαινέλα του λεωφορείου, καθώς κινούμαστε μέσα στις πνιγμένες απ' το καυσαέριο λεωφόρους που μας παίρνουν τα αυτιά, στη μίζερη ουρά κάποιας μίζερης «υπηρεσίας» αλλά και οπουδήποτε αλλού μέσα στην πόλη.

Μπορεί η φαντασία μας να οργιάζει, να «χαλάει» αυτά που βλέπουμε γύρω μας και να επιδιώκει στην πράξη να τα φτιάξει αλλιώς και όχι να ενεργοποιείται μόνο όταν στεκόμαστε με ένα μολύβι στο χέρι μπροστά από μια άδεια σελίδα χαρτί.

υ.γ.: Και μια υπέροχη στιγμή μεταξύ 2 διαφορετικών (;) κόσμων:

Η ένωση δύο ιδεολογιών, ή μάλλον η ενσωμάτωση της μίας στην άλλη.

~απ' το δρόμο (της ελεύθερης δημιουργίας) στα σαλόνια και τα insta story του δεξιού δημάρχου~

(Ο Cacao Rocks και ο Κώστας Μπακογιάννης στα εγκαίνια του Μουσείου

του Ιδρύματος Βασίλη και Ελίζας Γουλανδρή - 01/10/2019)

Ομάδα Κακοτεχνικών Υπόγας Κ94

2019-2020